

ВІТАЛІЙ БАРДЕЦЬКИЙ

МИ, ДОРОГИ І КУЗЬМА

Харків
«ФОЛІО»
2016

INTRO

Здається, ми були друзями — принаймні, з першої зустрічі в моїй гуртожитській кімнаті між нами виник той невербальний контакт (коли особливо не треба нічого пояснювати), що звично виникає поміж друзями. Добре пам'ятаю «макарони» з волосся на його голові. То були часи, коли слова The Cure або The Sisters of Mercy відразу ставали маяками для ідентифікації «свій-чужий». Я почав часто навідуватись до Новояворівська, познайомився з рештою місцевих

музичних контор. Феноменальний мультикультурний міні-поліс, до речі, був цей Нью-Яворівськ. Чому саме тут? Сірчаний хімічний вплив чи близькість до кордону? — ХЗ... Мама Андрія (наших мам звать однаково, доньок теж — тільки наголоси у Барбар відрізняються) часто готувала на день щось перекусити, і ми слухали музон по радіо цілодобово.

Згодом була епопея з трипами до Берліна, описана у відомій книжці...

Кузьма був «ходячим» протиріччям. Класичний homeboy поєднувався у ньому з легким на підйом мандрівником, який завжди перебував на низькому старті. Без зайвих розпитувань він приходив на допомогу, а потім просто міг продинамити у найважливіший момент. Справжній патріотизм не конфліктував із суперечливими уявленнями про громадянську солідарність, мудрість — із спонтанними «стрьомними» вчинками...

Парадоксально, але неможливо було на Кузьму ображатись. Якось у домобільні часи я безрезультатно дочекав його дві доби у берлінському пабі, сподіваючись на спільну поїздку додому. Внутрішній навігатор підказав Кузьмі інакшу траєкторію. Що ж вдієш з цим, він був індіанським вождем, який розмовляє із стихіями, а ображатись на стихію нема сенсу.

Ми практично не перетинались останніми роками. Спершу це був «синдром Лаври» (вона тут, у Києві, завжди ж встигнеш зайти), потім — мабуть, бар'єри 2004-го. Побачилися вже позаминулого року на концерті Camouflage й випивали вже потім вино під світломузику блискавок і грому в мене коло хати. Говорили про плани — у Кузьми завжди були якісь плани. На тоді, коли. Причому це «коли» у нього було дуже коротким, період між ідеєю та реалізацією був мінімальним. Говорили, що треба поїхати до Берліна удвох — типу 20 років по тому, — та й зібрати всіх там разом...

Мені здалося, що його трохи почав харити медійний образ «балагура» — і він був готовий перейти на інший рівень.

Ця книга — якраз не про медійного Кузьму. Тут спогади друзів та знайомих, які були поряд і знають Андрія Кузьменка ще зовсім юним *imaginary boy*. Наша подорож закінчиться (можливо, тимчасово) на початку 2000-х, коли так званий «золотий склад» «Скрябіна» припинив існування. Далі буде дещо інакша історія.

Погнали!

*Віталій «Бард»
Бардецький*

ПОПУТНИКИ, АБО ХТО Є ХТО В ЦІЙ КНИЖЦІ

АНДРІЙ «К'ЮР» ШТУРМА

Офіційний
архіваріус музичного
Новояворівська 80—90-х.

АНДРІЙ «ПІДЛУЖ» ПІДЛУЖНИЙ

Виступав у складі «Скрябіна» на початку київського періоду та доклав свій авторський талант до запису кількох «повільняків» групи.

АНЖЕЛІКА КОРШИНСЬКА

Перетинались у «Студії Лева» та записали з «українською Кейт Буш» кілька спільних пісень.

БОГДАН «БОДЯ» ЛИБА

Probably — першим запропонував назватись «Скрябіним».

ВАЛЕРІЙ ХАРЧИШИН

Його власний музичний проект був багато в чому інспірований «Скрябіним». Перші записи зробив під керівництвом Кузьми.

ВІТАЛІЙ «БАРД» БАРДЕЦЬКИЙ

Мабуть, першим написав про «Скрябіна» в друкованому виданні (газета «Пост-Поступ»). Головний герой другого плану книжки «Я, «Победа» і Берлін».